

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **V. B. M.**, zastoupeného JUDr. Františkem Tůmou, advokátem se sídlem Blanická 25, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2003, čj. OAM-214/LE-02-PA03-2001, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 579/2003, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 8. 2004, čj. 14 Az 579/2003 - 31,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebylo žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo rozhodnuto o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly problémy s vyděrači a s místními orgány ve Varně, což mu bránilo ve svobodném podnikání; dalším důvodem byla legalizace pobytu na území České republiky. Žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost svědčící o jeho pronásledování z některého z důvodů podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a podle § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, v níž napadl rozhodnutí žalovaného

v celém rozsahu s tím, že žádá jeho zrušení a že odůvodnění žaloby učiní dodatečným podáním. Jelikož žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, vyzval krajský soud žalobce usnesením ze dne 30. 12. 2003, čj. 14 Az 579/2003 - 12, k tomu, aby odstranil vady žaloby spočívající mj. v absenci žalobních bodů a aby uvedl důkazy, které navrhuje provést, a to ve lhůtě deseti dnů ode dne doručení usnesení. Žalobce v této lhůtě, dne 9. 2. 2004, zaslal soudu přípis, v němž sdělil, že v pohovoru v rámci řízení o udělení azylu uváděl politické důvody, neboť jeho otec žije dlouho v Německu, protože bylo na žalobce nahlíženo jako na osobu nepřátelskou vůči vlasti. Žalobce dále uvedl, že ve vlasti zanechal podnikání, neboť mu státní orgány kladly do cesty opakovaně překážky z důvodu, že je synem emigranta. Tyto skutečnosti hodlal žalobce prokázat svou výpovědí a správním spisem.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 8. 2004, čj. 14 Az 579/2003 - 31, byla žaloba žalobce odmítnuta. V odůvodnění soud uvedl, že v důsledku dispoziční zásady musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. V souzené věci žaloba žalobní body neobsahovala; sice byla doplněna podáním ze dne 9. 2. 2004, lhůta k uvedení žalobních bodů však skončila dne 18. 12. 2003; vady žaloby tedy nebyly odstraněny ve lhůtě podle § 71 odst. 2 s. ř. s. V tom soud shledal nesplnění podmínek řízení a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel vyslovil nesouhlas se závěrem krajského soudu, neboť již v pohovoru v řízení o udělení azylu požádal o politický azyl, neboť jeho otec emigroval do Německa, protože mu byly ze strany státních orgánů v zemi původu kladeny překážky svobodnému podnikání; všechny tyto skutečnosti jsou obsahem správního spisu a soud pochybil, pokud neproověřil tyto skutečnosti známé již od počátku řízení. Proto stěžovatel navrhl, aby usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 8. 2004, čj. 14 Az 579/2003 - 31, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly problémy s vyděrači a s místními orgány ve Varně, a legalizace pobytu na území České republiky. Stěžovatel však nevyčerpal možnosti ochrany, které nabízí bulharský právní řád. Důvody uváděné stěžovatelem nejsou navíc podřaditelné pod taxativně uvedené důvody § 12 zákona o azylu. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod odpovídající § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť kasační stížnost podal z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud se proto zaměřil toliko na posouzení zákonnosti procesního postupu krajského soudu, neboť v této fázi řízení mu již nepřisluší

meritorně se zabývat důvodností žádosti stěžovatele o udělení azylu. Nejvyšší správní soud především vychází z § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat. V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V souzené věci je však zřejmé, že žaloba stěžovatele žádné žalobní body neobsahovala a že stěžovatel tuto žalobu v zákonné lhůtě pro její podání v tomto směru ani nijak nedoplnil a doplnění zaslal až po výzvě soudu téměř dva měsíce po uplynutí lhůty pro podání žaloby a tedy i pro uvedení žalobních bodů. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z § 71 odst. 2 s. ř. s. S ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 As 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS) nebylo ani zákonnou povinností soudu v souzené věci vyzvat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pokud žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení i tehdy, pokud by byly tyto žalobní body žalobcem po uplynutí lhůty pro podání žaloby uplatněny.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu